

ГРУДЕНЬ 1977 DECEMBER

ЮНАК

ЮНАКИ! — ЮНАЧКИ!

Маєте нагоду до **ПЛАСТОВОГО ЗАРОБІТКУ**
Потребуєте фондів на добру справу?
Хочете купити таборовий виряд?
Хочете придбати книжки до пл. бібліотеки?

Можете це здійснити **продаванням:**

1. **РИСУНКІВ** із нияної доби
"Во врем'я оно" (розмір 11×14 інчів)
2. **Українських перстенів** з пл. лілейкою, тризубом, написами "ГОТУЙСЬ", СКОБ.

По ближчі інформації пишть:

O. KRAUS
2295 Portland Avenue,
Rochester, New York, 14617, U.S.A.

Згадайте, що читали це в "Юнану".

КУПУЙТЕ В НАС

ЯГІЖКИ

Олександра Бариліяка, Львів, 1932;
ціна книжечки: \$2.50. Адреса:
Plast Publishing, 2150 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1M8 Canada.

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ**
та
- приймає **ОЩАДНОСТІ**.
- Пластова Кредитівка міститься
у Пластовому Домі в Торонті.
- **Урядові години:**
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.

Phone: 769-9998

Пластуні і Пластунки в Торонті!

**СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

Від 1 січня 1978 р. річна передплата "Юнана" коштує: США і Канада — \$10.00;
Австралія — рівновартість 10.00 амер. дол.; Австрія — 100 шилінгів; Аргентина
— 10.00 пезів; Німеччина — 15.00 нім. марок; Франція — 15.00 франц. франків;
Італія — 2,000 лірів.

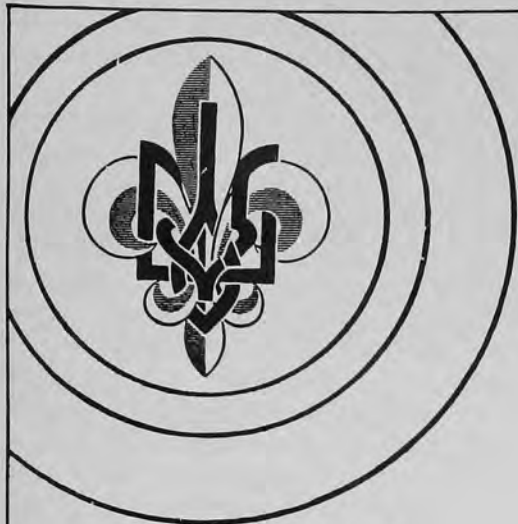
Ціна одного числа \$1.00.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada — Canada.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

Second class mail registration number 2185 • Printed by Kiev Printers Ltd., 860 Richmond St. W., Toronto 3, Ont

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

Редагує колегія.

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович.

Члени редакційної колегії:

ст. пл. Уляна Близнан,

пл. сен. Тоня Горохович,

гетьм. вірл. Ксеня Одежинська,

ст. пл. Юрій Павлічко,

пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти
мову, як теж скорочувати й виправляти
одержані матеріали згідно з пластовою
термінологією, пластовими виховними
напрямами та вимогами
юнацького віку читачів.

З М І С Т

2	Стан української мови в Україні	Подруга Гребля
3	Сучасні визначні українці — Володимир Чижович	О. Твардовський
4	Українські жінки-політ'язні	***
5	Життя славетних — Артем Ведель-Веделевський	Ю. Колісниченко
		С. Плачинда
8	Святий Миколай	***
	Для філіателістів	Б. Ямінський
10	Молоде перо:	
	Своє власне місце	Д. Голубець
	Приходить час	А. Пришляк
	Вогник танцює	Ю. Білик
	Наслідки 3-го конкурсу молодечої творчості	
		Літ.-мист. клуб у Мелборні
11	Весна	Т. Мацібурно
12	Подорож в Україну	С. Пирогів
13	Зимові загадки	***
14	"У дзвіниці мого серця..."	О. Кузьмович
15	Хрищення табору	М. Коломиєць
16	Пластункам на вушко: Як писати побання?	
		Подруга Оля
17	Україна ніколи не загине!	Братчик Славко
18	Легенда про голубів	Ф. Леклерк
21	Спомин старого Світлобора (молоде перо)	
		В. Онишкевич
22	Хроніка	
24-28	Датки на пресфонд, Посмертні згадки, Урядові оголошення	

● На обкладинці: У зимовому парку

● Ілюстратори цього числа: ст. пл. Христина Велигорська-Сеньків, пл. сен. Дарія Даревич, пл. сен. Ярема Козан.

● Технічне оформлення: Марія Юркевич.

ЮНАК

ГРУДЕНЬ 1977 Ч. 12 (171) РІК XV

Інтернаціональне стандартно-серійне число,

0044-1384

Стан української мови в Україні

Вивченням рідного слова ми вводимо
дитину в дух народу, витвір його
багатоговікового життя...

(Константин Ушинський)

Дорогі Подруги і Друзі!

Розмову про мову в нашому гуртку "мовників" стали частішими через те, що був "Тиждень Пласту", на стінах домівки було багато гасел на тему мови, був змаг "До висот!"

Зустрівшись при нагоді в домівці, ми обмінювались вичитаним і почутим про теперішній стан нашої мови в Україні.

Почав Роман інформацією про Святослава Караванського, який ще в 1965 році боронив мову.

— Схвалили дурний закон в 1959 році, згідно з яким російську мову в Україні треба вивчати обов'язково, а українську, якщо забажають того батьки. І в якій країні під сонцем її громадяни можуть сумніватися — чи треба навчати рідної мови? Подумати тільки! А треба знати, що при вписі в університет більше шансів бути прийнятим мають кандидати з російськомовних шкіл, ті, що знають краще не українську, але російську мову. Ну, очевидно, тому батьки й радше віддають дітей до російських шкіл, (і їх щораз більше!), знаючи, що легше їх дітям дістатись до вищої школи. Вступні іспити й захист дипломів також відбуваються російською мовою.

— Як це болить, подруго, — сумно обізвалася Мирося. — Я прочитала у 7-8 числі самвидавнього "Українського Вісника", що ще в 1974 році в Києві відбулася нарада працівників вищої школи, а на ній секретар ЦК КПУ В. Маланчук, відомий яничар, наполягав, щоб увести скрізь у вищих школах російську мову, бо цією мовою "розмовляв Ленін", мовляв, це заведе швидше народ до інтернаціоналізму.

— А ви читали про академіка Б. Бабія? — поспішила спитати Оксана. — Йому не подобається, що в "Археології УССР" часто згадується прізвище М. Брайчевського, дуже переслідуваного знавця нашої старовини. Академікові не подобається також, що ще виходять українською мовою такі журнали, як "Народня творчість та етнографія" і що в них ідеалізується народня поезія, казки, приказки, прислів'я. Знаєте, — мені здається, що коли б всі ми

більше знали про стан мови й усе інше, що діється в Україні, ми б були вимогливішими до себе.

— Але я не можу так легко оправдувати наших людей в Україні за їх байдужість до мови, — гнівно зареагував Андрій. — Самі скажіть, як це виглядає: є українські студенти, професори, школи, вони ніби то у "своєї" державі й так зневажають своє. Чим це іншим пояснити, як не байдужістю, боязню за свою шкіру? Тому й так погано думають чужинці про нас...

— А ти не знаєш того, що чекає тих, які принципово домагаються і боронять людських прав, а в тому й мови — обізвалася Оксана. — Вистане студентіві попросити на лекції лектора викладати українською мовою, його вже будуть переслідувати, бо уважатимуть небезпечним буржуазним націоналістом, а потім викинуть з університету. А коли б викладач перейшов на українську мову, його звільнять з праці. У самому Львові, як подає УВісник, в 1970 р. було 2000 платних кафедрістів. Відомо, що навіть у західних областях тільки у 15% вищих шкіл викладають українською мовою. Ясно, що коли молодь здобуває освіту російською мовою, буде нею користуватись також і в житті. У Дніпропетровську, наприклад, навіть українську літературу викладають по-російськи. Чи ж не глум?

Ще багато інших лих згадували ми на цій зустрічі. Оборона мови, прав людини, любов до свого — все це в Україні в очах влади політика, шовінізм, небезпечна для уряду. За найменший прояв любови до свого, за відвагу стати за своє карають. Тому й панує страх. Молодь не має змоги жити з джерела, щоб мати силу і характер, що про них мова в цитаті Ушинського. Не всі ж міцні й незломні, як Мороз, Святослав і Ніна Караванські, Лун'яненко, Сверстюк, Шабатура, Сенів чи Калинці та багато інших, що готові страждати, а не відрікатись своїх переконань. Дбайте, друзі, тут про те, чого вони не в силі зробити там. Вам за це нічого не грозить. Вас ніхто не переслідує за це, а навпаки нагороджує любов'ю і признанням та пошаною. У цьому глузд Вашого пластування.

Скоб!

Подруга Гребля

СУЧАСНІ ВИЗНАНЦІ УКРАЇНЦІ

**ВОЛОДИМИР ЧИЖОВИЧ — ТРЕНЕР
ЗБІРНОЇ КОПАНОГО М'ЯЧА США**

З приємністю спостерігали українці, симпатичні і любителі копаного м'яча, виступи в ролі коментатора на голубому екрані телевізії НБСІ тренера збірної копаного м'яча США, яким під сучасну пору є відомий український спортсмен Володимир Чижович.

Крім своїх виступів на телевізійних передачах, Володимир Чижович у ролі експерта цього назвичайно швидко зростаючого виду спорту, яким є в США копаний м'яч, пише ряд рецензій і статей до кількох спортивних журналів, а особливо до тижневика "Сакер Амеріка", що виходить в м. Берклей, Каліфорнія.

Володимир Чижович — спортсмен від наймолодших років, ще з таборів переселенців у Західній Німеччині, де опинився разом з батьками і двома братами Євгеном і Ігорем, теж відомими спортсменами. Володимир Чижович народжений у Самборі в Галичині. Переїхавши з Західної Німеччини до США, Чижович на початку опинився у Філадельфії, де був активним членом місцевого УСО "Тризуб" і одночасно студіював у Темпл університеті. Виступаючи в

складі дружини копаного м'яча "Тризуб", Чижович кількакратно здобув звання чемпіона США й Американської Професійної Ліги копаного м'яча. Свої студії продовжував у Трентонському стейтовому каледжі, в якому здобув мастер дегрі в ділянці фізичного виховання.

По закінченні студій він переселився до північного Нью-Джерсі, до м. Плейнфілд, де зайняв позицію вчителя фізичного виховання і тренера дружини копаного м'яча в місцевій прилюдній школі. У 1965 році Володимир Чижович вперше в своїй кар'єрі став тренером професійної дружини копаного м'яча УСТ "Чорноморська Січ" у Ньюарку, у якій одночасно виступав як змагун. Під проводом Чижовича дружина "Чорноморської Січі" здобула звання першуня Південної Групи Американської Професійної Ліги і остаточно віцечемпіонат. У 1966 році Чижович у складі "Ч. Січі" здобув в Американській Лізі подвійне відзначення: "короля стрільців" (здобув найбільше голів) і звання найціннішого змагуна Ліги. Після цього великого успіху Чижовича запросили на вчителя і тренера копаного м'яча до текстильного каледжу у Філадельфії, де під його проводом дружина цього каледжу вперше в своїй історії трикратно здобула звання чемпіона Національної каледжової атлетичної юнії. У висліді цього успіху Чижовича вибрано тренером року (новч оф де ір).

Після цього Всеамериканська федерація копаного м'яча (ЮССФА) найменувала Чижовича своїм тренером. Швидко після цього Чижович був покликаний до Президетської ради в ділянці фізичного виховання. В останніх 2-х роках Чижович уповні працює на позиції тренера олімпійської збірної США, яка під його проводом здобула вже гарні успіхи: перемоги з кількома південноамериканськими дружинами.

Для української спортової молоді Володимир Чижович живий приклад, що в спорті у США є поле до попису, де можна здобувати славу — особисту і для свого народу. Чижович завжди, де цього потрібно, відмічує, що він українського походження, народжений в Україні.

О. Твардовський

**Якщо бажаєте допомогти
" Ю Н А К О В І ",
складіть свій даток
НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"!**

УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ-ПОЛІТВ'ЯЗНІ

Перебуваючи в цьогорічних літніх таборах, ми з прикритістю переконалися, що багато з нашого юнацтва не знає точно долі наших політичних в'язнів на терені СРСР у тюрмах і на засланнях чи психіатричних заведеннях, званих популярно "психушками".

Пластова молодь іде на маніфестації в їхній обороні, демонструє, де треба, але крім таких загально відомих прізвищ, як Валентин Мороз чи Вячеслав Чорновіл, інші їй не багато кажуть.

Ідучи назустріч нашим пластовим виховникам і юнацькій молоді, яка не завжди має нагоду знайти відповідні матеріали про рух спротиву в Україні та про його членів, подаємо на сторінках "Юнака" постійно такі інформації. Цим разом це короткі життєписи декількох із наших найбільше відомих жінок-політв'язнів.

Матеріали для цього ми взяли з уже широко відомої настільної української книги, що появилася недавно у В-ві "Смолоскип" п. н. "Нездоланний дух".

І. Сенік

ІРИНА СЕНИК, поетеса, народжена 1925 р. в Івано-Франківському, заарештована в жовтні 1972 р. і засуджена в січні 1973 року за 62 параграфом КК УРСР на 6 років ув'язнення і 5 років заслання. Вперше була засуджена на 10 років ув'язнення в 1944 р. за участь в українському визвольному русі. Після звільнення в 1954 році була цілковито реабілітована. Обвинувачувало її за написання збірки віршів, в яких вона висловлювала свій український патріотизм, за оборону українських політичних в'язнів та за знайомство з деякими учасниками українського руху опору. Непрацездатна в концетраційному таборі ч. 3 в Мордовії, інвалід ще з часу її першого ув'язнення.

Нездоланний дух

СТЕФАНІЯ ШАБАТУРА, мистець-килимар, народжена 1938 р., заарештована в січні 1972 р., засуджена в липні 1972 р. у Львові за 62 параграфом КК УРСР на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання. Обвинувачено її за активну участь в обороні ув'язненого українського історика Валентина Мороза та інших українських політичних в'язнів в СРСР, за виступи проти русифікації в Україні і за політичні мотиви в її мистецьких творах. Співавторка багатьох протестних листів. Під час її перебування в таборі ч. 3 в Мордовії таборова адміністрація часто її репресувала, забороняючи малювати і саджаючи на довгі місяці в штрафний ізолятор. У січні 1977 року була звільнена з концтабору і вислана на заслання в Сибір.

НІНА СТРОКАТА-КАРАВАНСЬКА, мікробіолог і лікар, член Американської Асоціації для Мікробіології, народилася 1925 р. в Одесі, заарештована в грудні 1971 р. В травні 1972 р. засуджена на чотири роки ув'язнення. Обвинувачено її за читання і зберігання творів українського самвидаву, а властиво засуджено її за відмову відрентися від свого чоловіка Святослава Караванського, українського письменника і довголітнього політичного в'язня. Перебуваючи в таборі ч. 3 в Мордовії, вона дістала рака грудей, була оперована, часто карана штрафним ізолятором за писання протестних листів. Звільнена з ув'язнення в грудні 1975 року і одночасно засуджена на один рік заслання. У листопаді 1976 р. стала членом Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод.

Надя Світлична.

НАДІЯ СВИТЛИЧНА, філолог, народжена 1925 р. в Донбасі, заарештована в квітні 1972 р. і засуджена в березні 1973 р. за параграфом 62 НК УРСР на чотири роки ув'язнення. Має сина. Обвинувачена у переписуванні самвидавних творів. Перебувала ув'язнена в таборі ч. 3 в Мордовії. Була часто карана штрафним ізолятором за писання протестних листів та домагання статусу політичного в'язня. Після відбуття покарання була звільнена в травні 1976 року.

ОДАРКА ГУСАК, народжена 1925 р., заарештована і засуджена в 1950 році у Львові на 25 років ув'язнення за участь в українському визвольному русі. Звільнена в лютому 1975 року.

Юрій Колісниченко

Сергій Плачинда

ЖИТТЯ СЛАВЕТНИХ

Про композитора Артема Веделя-Веделевського
Ведель нерує хоровою напелею
генерала Леванідова

У "Юнану" за грудень 1970 р. були поміщені короткі інформації про життя і творчість визначного українського композитора — Артема Веделя. Згідно з обіцяною містимо тепер уривки з біографічної повісті п.н. "Неопалима купина" Колісниченка і Сергія Плачинди (В-во "Молодь", Київ, 1968 р.).

Творчість і життя Артема Веделя майже невідомі загальному нашого громадянства. На еміграції щойно в 1967 р. появилася книжечка композитора Ігоря Соневицького, про життя і творчість композитора, а в Україні щойно у квітні 1969 р. Заходами винадавачів Київської консерваторії відбувся фестиваль і виклади про "Музичну культуру України XVI — XVIII сторіч", а

в тому і про А. Веделя. Там уперше були подані ближчі дані із життя трагічного А. Веделя, що став жертвою "катів гнобленого люду" — московських царів.

"П'ять квітневих днів тут було так весняно і хвилююче: урочисто, як відлуння далених віків... Гриміли концертні симфонії, звучали давні українські канти й думи, пісні історичні і жартиліві..." передає свої враження про цю імпрезу автор статті — С. Плачинда.

Пізнавайте ж і Ви, Подруги і Друзі, це відлуння далених віків, величну музичну культуру нашого народу, любов до неї Артема Веделя, яка сплела його життя нерозривними вузлами прив'язання до Рідної Землі.

Реданція

Хоч пісні Веделя були релігійні, але в них слухачі вчули знайомий відгомін українських дум. Здивовано ззиралися церковники: таке чули вперше — слова божественні, а мелодія — українська, народня, пісенна. А втім — це добре, бо народ сприймає.

Хор співає композиції Веделя.

Довго гомоніли кияни про концерт Артема Веделя. Невдоволений був лише Леванідов.

— Треба більше божественних пісень, — казав він Артемові, — і менше отих козачих, а то наслухаються твоїх пісень малороси і захочуть знову Січі Запорозької та козацької України! Пора кінчати із цим...

— Але українські пісні дуже багаті і різноманітні за мелодиєю, — тихо відповів Артем. — Та й співаки найбільше пристосовані до виконання рідних пісень.

— Хай привчаються до божественних! — категорично мовив генерал.

— Ваше превосходительство, українські пісні і є найбожественніші в світі, — усміхнувся композитор.

Генерал засопів, смикнув пасмо перуки. Але що він міг удіяти? Треба змиритися, бо Веделів не густо. Власне, це росте один з найкращих композиторів світу. І швидко скрізь заговорять і про композитора, і про його мецената — Леванідова.

Зростала і популярність Артема Веделя. Його запрошували багатії до своїх палаців (в одному з них багатий киянин, послухавши виступ самого Веделя, зняв із себе золотого череса і щиро подарував співанові). Та Артем усе частіше улаштовував концерти для простих людей у залі магістрату та на Щенавиці просто неба.

Хоч церковні канти Веделя мали українську народнопісенну мелодію, священики навперебій запрошували композитора із хором до своїх храмів, аби прославитись його відвіданням, привернути парафіян.

Чому Веделя запроторено до божевільні?

Від села до села ходить Артем Веделі. Скрипка у футлярі. Торбинка за плечима, де зшитки паперу, наламарчук з атраментом... На весіллі чи на хрестинах пограє на скрипці, погомонить з людьми, запише цікаву пісню.

Більше місяця вже мандрує Артем. Пішла слава про нього по селах. Звідусіль запрошують — одні на родинне свято, інші — на храм, треті — поспівати у церкві.

Та одного дня в село під Охтиркою, де перебував Артем, заїхав загін солдатів. Два офіцери, іменем київського генерала-губернатора Кречетнинова, заарештували Артема. Повезли в закритій кареті до Києва.

Не знав Артем, що лебединський писар настрочив доноса у Київ на Артема Веделя, який "усердно записує малоросійські пісні, котрі є крамольними і зело дерзкими..."

Привезли до Києва. Не дали зустрітися з матір'ю — батько помер перед цим, не дочекавшись сина.

Недоумковатий цар* саме бавився зі своїми "дерев'яними гарматами", коли йому принесли листа від київського композитора Артема Веделя...

Довго читав Павло.

— Що? Снасувати губернаторські посади? Установити віче? Ліквідувати кріпосництво?

Веделі пише лист до царя.

Геть? Заберіть цього листа! Спаліть... Ні, отут, при мені спаліть... — Цар заспокоївся лише тоді, коли офіцери спалили листа. — Розвійте попіль!

Офіцери виконали наказ.

— Пишіть указ...

За хвилину було складено царського указу:

"Артема Веделя утримувати в будинку для божевільних пристойним чином, але не давати ні пера, ні паперу, ні чорнила."

— Дурний то дурний цар, а указа склав найстрашнішого! Це смертний вирок! — із сумом сказав Петро Турчанінов, коли почув про вивітку Павла І.

Записати бодай одну мелодію, записати і вмерти!

Скільки вже днів у палаті? Невідомо. Забув. Згубив лік дням, ночам, місяцям...

Та й ніхто не скаже. Петра до нього не пускають. Матір — теж.

Не знає Артем, що рідна матінка саме зараз благає якогось фельдшера: "Пустіть мене до синочка... До єдиного... Кривого... Рідного". А фельдшер кричить сторожеві: "Женіть її".

Не знає Артем, що Петро Турчанінов писав листа цареві із проханням випустити Веделя — великого композитора, який ще створить багато геніальних творів, а Петра за це усунуто з посади регента хору, папери, зошити Артема, виявлені під час арешту, потихеньку спалено.

Б'ється об ґрати Артем...

— Друже, — кричить солдатіві, що йде

* Цар Павло І був психічно хворим.

Ведель у санаторії.

через двір, — принеси паперу!

Але солдат проходить попід вікном, навіть не глянувши на Артема.

У тисячний раз оглядає Артем свою палату-тюрьму. Голі, колись білі стіни, низьке дерев'яне ліжко. Старе рядно, брудне і смердюче. Кам'яна підлога.

Ой, на горі огонь горить

А в долині козак лежить...

Бринить мелодія до знайомих, записаних під Охтиркою, слів. Уже третій день звучить ця мелодія.. Треба записати. А то забудеться. Вивітриться. Але як запишеш! Ні клаптика паперу, ні цвяшка, ні камінчика, щоб на підлозі видряпати...

Накрив очі китайкою ,

Заслугою козацькою...

Кидається із кутка в куток Артем. Яку мелодію він створив! Треба ж зберегти.... Треба-а!

Метнувся знову до вікна, уздрівши когось у дворі лікарні.

— Друже! Дорогий мій, — просунув руку крізь ґрати...

Шибки розбиті — днями розбив, вимагаючи паперу і чорнила. Не треба хліба і супу. Ні, тільки паперу! Хоча клаптин! Записати дві мелодії. Бодай — одну. Записати і вмерти...

— Брате мій! Людино! — тягнеться рукою до перехожого. То фельдшер. Він суворо свариться пальцем і зникає за рогом будинку. Артем відштовхується від вікна. Різкий біль у руці. О, порізав руку об розбиту шибку.

Кров напає. Цебнить. Червона кров. Біжить мов... чорнило.

Ах! Артем раптом всміхається. Щасливо. Радісно. Є чорнило! Ним же... можна... записати...

Умочив пальця в рану, підбіг до стіни, намалював скрипичного ключа... Червоний, великий, яскравий ключ до мелодії.

Тече кров. Кладає червоні ноти на стіну Артем. Підспівує:

Біжи коню ,дорогою,

Степовою, широкою...

Попливли червоні кола перед очима. Ні, ні, я мушу дописати. Усе. Другий рядок теж...

Упав Артем... Підпливає кров'ю... Блідне його кволе виснажене тіло. Навіки блідне.

Благає мати біля брами:

— Солдатику! Пустити! Хоч одним оком гляну на синочка. На ріднесенького. На єдиного-о...

Лежить Артем, великий композитор.

Червоніють ноти на стіні.

Гримить червона мелодія. Сурмить у вічність.

ІДУ ЗА ПОКЛИКОМ ПЛ. СЕН. О. В. ІВАШКА!

Перечитавши не без зворушення заклин пл. сен. о. В. Івашка з пропозицією знайти сто осіб, що кожного року складали б по 100 дол протягом п'ятих років для рятування виховних журналів "Готуйсь" і "Юнак", прилучуюся до цього та складаю свою вплату на 1977 рік у сумі 100 дол. на руки референта пластових видань у Головній Пластовій Булаві. Хто черговий.

Скоб! пл. сен. Ольга Кузьмович

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

Українського Робітничого Союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПЕРЕДОВОЇ БРАТСЬКОЇ УСТАНОВИ
УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ.

Модерні — першої класи — забезпечені поліси на життя; Допомога окаліцілим і немічним членам; Стипендії і стипендійна допомога студіюючій молоді у вищих школах; Дитячі підприємства, таборування і Курси Українознавства; "Народна Воля", "Форум" журнал молоді в англійській мові і відпочинкова оселя "Верховина".

По ближчі інформації пишть або телефонуйте до місцевих секретарів і організаторів УРСОУ; до його головного організатора на Канаду Анатолія Білоцерківського на адресу: 490 Oka St., LaSalle, Quebec, Canada, Tel. (514) 266-1775 або до Гловної Канцелярії УРСОУ — 440 Wyoming Ave., Scranton, Pa., U.S.A. Tel. (717) 342-0937.

Святий Миколай

Що знаєте про св. Миколая — патрона моряків, банкірів, студентів, мандрівників, дітей та наших "Чорноморців"?

Св. Миколай народився в Патарі (тепер Туреччина), біля 280 р. Маючи 19 років був висвячений на священника, а опісля став єпископом у Мирі.

Какали, що ще будучи немовлятком, — в дні посту відмовлявся від матиного молона. Дитиною і юнаком був незвичайно добрий, побожний і чинив добрі діла. Про нього постало багато легенд у цілій Європі, створено велику кількість мистецьких картин, вітражів, плоскорізьб і скульптур. Написано багато драм на тему його чуд і їх ставлено вже в XII і XIII стол. по всіх містах і селах Європи.

Легенда про три дочки.

У місті Патері жив один чоловік, який мав три дочки. Тому, що він не мав грошей на їхнє придане, не було виглядів, щоб вони вийшли заміж. Тому він рішив продати найстаршу дочку в неволю. Про це довідався св. Миколай і потайки вечором кинув у відкрите вікно кімнати мішечок з золотом. Це врятувало найстаршу дочку. За якийсь час прийшла черга на середню дочку. Не було приданого і батько був примушений продати її в неволю. І знову св. Миколай підкинув торбинку грошей, так, щоб ніхто того не бачив. Коли прийшов час наймолодшій дочці виходити заміж, а грошей на придане не було, і її чекала неволя, батько дівчат заховався біля хати; і коли св. Миколай кинув знову мішечок з золотом, батько схопив його за руку. Виявам вдячності не було міри й слава про добрі діла св. Миколая рознеслась по цілому місті. На цю тему намальовано багато картин.

Легенда про трьох генералів.

Це було за часів імператора Константина, коли Миколай був єпископом в Мирі. Константин післав трьох генералів, щоб придушити повстання у віддаленій країні. По дорозі вони мали різні пригоди, але доручення вони виконали. Та в міжчасі їхні вороги наговорили імператорові на них багато неправди і він засудив генералів на смерть. Перебуваючи в тюрмі генерали дуже сердечно молились і просили порятунку в Бога. І тоді імператорові уві сні з'явився св. Миколай і сказав не вбивати генералів, бо вони не винні. Тієї ж ночі приснився він і тим, які очорнили генералів і наказав їм піти і розповісти імператорові правду. Вони

злякались, тан і зробили. Імператор звільнив генералів, а вони роздали все своє добро й стали монахами.

Легенда про трьох студентів.

Три молоді студенти, мандруючи, задержались в одній гостинниці. Коли поснули, — власитель перешунав з цікавості їхні речі, а коли знайшов у них більшу суму грошей, забрав гроші собі, а студентів вбив, ховаючи їхні тіла в бочки з огірків. За якийсь час у цій гостинниці ночував св. Миколай. Він розгадав, що там сталося, віднайшов тіла студентів і привів їх до життя.

Всі ці легенди поширювали малярі та драматурги, їх пристосовували до місцевих країн і обставин. З бігом часу студентів змальовували все молодшими і меншими, аж вкінці представляли їх, як трьох хлопчиків, яких вбив м'ясар. І так поволі св. Миколая представляли, як опікуна дітей. Особливо у Франції швидко почали називати школи та дитячі притулки іменем св. Миколая. Внаслідок цих різних легенд св. Миколай став патроном мандрівників, моряків, банкірів, а також і злочинців, які також звертались до нього в потребі.

Култ св. Миколая перейшов до західної Європи з Миру через Україну. Особливо поширювався він з міста Барі в Півд. Італії. Це місто вислало кораблем у 1087 р. людей до Мири. де був похований св. Миколай, і вони викрали мощі його та привезли до Барі. Зробили вони це, буцімто, для того, щоби охоронити мощі

улюбленого святого від можливого знищення мусулманами. Барі від тоді славиться великою кількістю прощ.

Чому над ломбардами висять три кулі?

Ще й тепер часто побачите над дверима до ломбардів (повншапс) три кулі. Це тому, що в Італії св. Миколай був патроном банкірів і лихварів і вони своїм знаком обрали три кулі, які означають три мішечки золота з легенди про трьох дочок.

Де знаходяться мощі св. Минолая?

Мощі привезено до Барі і зберігаються вони у підземеллі. Коли за два роки після того єпископ Барі Ілія став папою, він збудував прекрасну базиліку. У ній складено мощі. Цікаве те, що між будівничими було кілька магометан і вони вплели в орнамент базиліки такий напис арабською мовою: "Немає Бога, є тільки Аллах і Магомет, його пророк". Коли за якийсь час про це довідались церковні чинники, рішили не нищити візерунку, бо він був дуже гарний.

У цілій Європі день 6-го грудня був днем св. Миколая. А ось недавно — 6-го грудня 1972 р. перевезено частину мощей св. Миколая до Нью-Йорку і складено в грецькій православній церкві св. Миколая у Фляшінгу, як вияв приязні між католицькою та православною церквами.

Для Філателістів

НОВИЙ ПОШТОВИЙ КОВЕРТ УКРАЇНСЬКИХ ФІЛАТЕЛІСТІВ В АВСТРІЇ

З нагоди великої виставки в монастирі Герцогенбург (у Долішній Австрії) на тему "Мистецтво Східних Церков" Союз Українських Філателістів Австрії улаштував виставку поштових марок на цю тему. Виставка відбулася в рамках більшої філателістичної вистави "Союзу Австрійських Філателістів-Робітників", якою відзначено 50-ліття міста Герцогенбург. В осередку уваги мистецької вистави стоять мистецькі твори з грецьких монастирів та з церков і монастирів тих слов'янських країн Східної Європи, які залишилися вірні східній церкві.

З приводу Союз Українських Філателістів Австрії виготовив коверту, на якій є українська ікона Богоматері (18 ст.) з музею Українського Католицького Університету в Римі, а ав-

стрійська державна пошта випустила спеціальну двомовну німецько-українську печатку, що зображує українську ікону Богоматері з 17 ст., яка знаходиться в церкві св. Варвари у Відні. На другій стороні коверти СУФА помістив трьома мовами опис ікони як теж пояснення до виставки.

На печатці австрійського поштового уряду є напис німецькою та українською мовами, який відмічує 10-ліття Союзу Українських Філателістів Австрії.

Треба відмітити, що це перша поштова печатка двома мовами, що появилася поза межами міста Відня.

Її можна одержати за ціну 2 ам. дол. в СУФА, адреса якого така:

Ukr. Briefmarkensammlerverein in Österreich
Schönlaternstraasse 7/O, A-1010 Wien,
Austria, Europe

ст. пл. Борис Ямінський

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекюрація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
Realtor — Insurance Agent
527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
4984 Dundas St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666
INSURANCE:
2336-A Bloor St. W. — Toronto — Tel. 763-5666

**ЧИ ВИ ВЖЕ СКЛАЛИ
в цьому році
ПОЖЕРТВУ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"?**

Молоде перо

Від Редакції:

У місяцях червні-липні ц. р. відбувся на Пластовій Оселі "Вовча Тропа" вишкіл новацьких виховників, комендантом якого був пл. сен. Я. Пришляк, а учасниками юнаки й юначки, що планують посвятитися праці з новацтвом. Містимо декілька думок та вражень нашого юнацтва про цей вишкіл.

Своє власне місце...

Сиджу собі... сонце ясне, вітерець милий... Чую пташок, як співають. Пташки, яких ніколи не бачила й не чула у великому місті. Трава висока шелестить... довкруги мене — тиша. Приємна тиша, така чудова, що моя душа відчуває тишу. Все спокійне. Чую запах квіток, що їх вітер навіває, — різнокольорові квіти... Тут тобі ніхто не перешкоджає, ніхто не заваджає. Тут є тільки Ти і твоє власне місце.

Діяна Голубець

Приходить час, коли вітер тихо повіває,
Коли місяць приємно, усміхнено відбиває
Проміння нашого сонця.
Приходить час, коли все затихне...
Коли чути, як поле шумить-плаче.
Так той рухливий безталанний вітер повіда.
Ми, спимо...
Дивлюсь я на чорне поле,
Чорна хмара заслонила місяць!...

Андрій Пришляк

Вогник танцює
Довкола колод
І розвеселяє
Та чарує усіх,
А тоді гине
Помалу...
І лишається
Тільки попіл.
Але вогник

У серцях
Ніколи не загине:..
Йому не треба
Дерева, щоб жити.
Йому тільки мрій.
А в нашому світі
Все можна знайти
Хоч одну мрію.

Юрко Білик

НАСЛІДКИ 3-го КОНКУРСУ МОЛОДЕЧОЇ ТВОРЧОСТІ

1-го липня цього року в Австралії закінчився Третій конкурс молодечої творчості, що був проголошений в листопаді 1976 року. У конкурсі взяло участь 11 молодих авторів: 9 з молодшої групи — від 12 до 18 років — і 2 із старшої — від 18 до 25. Жюрі конкурсу, що складалося з членів Літературно-мист. клубу ім. В. Симоненка в Мелборні: Божени Коваленко, Анастасії та Невана Грушецьких, Вол. Каспенковича, що пожертвував 500 дол. для нагород, Павла Олійника, Василя Цибульського, під головуванням голови Клубу Дмитра Нитченка, розглянуло конкурсні матеріали й ухвалило: Першу нагороду 100 дол. присудити студ. Школи Укра-ва та Матрикуляційних курсів у Нобл Парку **Наталці Березняк**, 15 років, за опов. "Червона рож", другу — 60 дол. студ. Мелборнського інст. технології **Тарасові Мацібурнові**, 18 років, за оповід. "Весна", третю нагороду — 40 дол. студ. Школи Укра-ва при Братській школі в Лідкомбі (Сідней) **Оксані Смеречун**, 13 років, за опов. "Чи то був сон?"

Першу нагороду 100 дол. із старшої групи присудити учительці з Нобл Парку **Орисі Сте-**

Частина учасників 3-го конкурсу творчості на літер. вечорі 14-го серпня в Ессендоні біля Мелборну (Австралія), разом з головою клубу Дмитром Нитченком. Спереду стоять, починаючи зліва: Віктор Голуб, Марно Ріннів та Юрно Тнач. Ззаду: Оріся Стефін, Наталка Березняк, Дм. Нитченко і Тарас Мацібурно. Відсутні: Симон Пирогів та сіднейці: Роман Данилян, Орест Тимоць, Віктор Мішалов та Оксана Смеречун. Фото: Павло Олійник.
фин, 23 роки, за оповід "Страта". Другу нагороду в 60 дол. випусникові Мелб. університету **Юркові Тначеві** за нарис "У себе вдома". Ще

шістьох з молодшої групи відзначити і винагородити по 10 дол. для заохочення: В Мішалова, Р. Даниляка, О. Тимоця, Віктора Голуба, С. Пирогова та М. Ріжнева.

Конкурс закінчився Вечером учасників конкурсу, що відбувся 14-го серп. в фойє Укр. Нар. Дому в Есседоні біля Мелборну, де молоді ав-

тори зачитали свої конкурсні твори. Там же було оголошено висліди конкурсу й видано нагороди при повній залі публіки.

**Управа Літературно-мист.
нлюбу ім. Василя Симоненка
в Мелборні.**

Це оповідання пластуна — студента Мелборнського інституту технології Тараса Мацібурна, 18 років, нагороджене 2-ю нагородою 60 доларів на 3-му конкурсі молодечої творчості в Мелборні, що його організував Літературно-мистецький нлюб ім. Василя Симоненка в Мелборні.

Все, що жило, відпочивало тихим сном, тільки нічні зірки все ще моргали одна до другої, наче записувала останні пригоди, як заграва сонця почала пробиватись з-за небозводу, даючи знак небесним зіркам іти на відпочинок. Сонце поволі пробивалося поміж хмарки, а проміння наче купалися в ранній росі, що блищала, як дорогоцінні діаманти.

Високі дерева стояли непохитно, неначе гріли свої гілки до яскравого сонця, а гілки ті виглядали, як корони на головах пишних княгинь і королів.

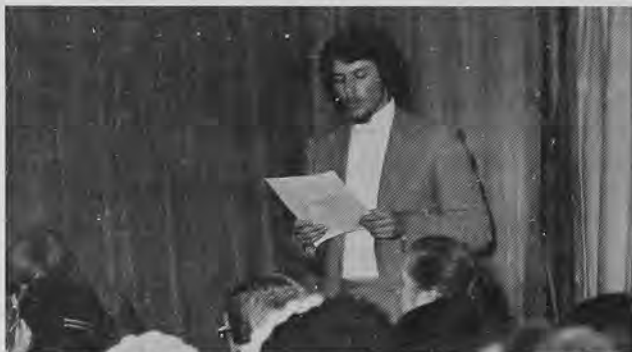
З нічного сну збудились пахучі квіти, піднімаючи догори свої усміхнені голови.

Пташиний спів, відбивався об листя та стіни дерев, а луку того співу було чути в далекій далечині, неначе концерт ранньої молитви за соняшний ранок. А сонце тим часом підходило все вище вгору по блакитному небі, і здавалось, що проміння його й увесь небозвід хочуть спіймати ту красу прегарної країни.

Куди оком не глянеш, всюди запашні буйні поля, що наче огорожені пасмом високих синіх гір.

Творець винагородив цей край всіма земними благами, він виглядав неначе виноградний рай, добра в тому винограднику було для всіх, хто жив у тій країні. У давній давнині до того виноградника завітали великі промовці, вони виходили на високі береги ріки й звеличали "Творця" того виноградника, а господар із своєю родиною собі йшов до річки, щоб подякувати за дари й соняшну теплоту. Здавалось, що й високі дерева схиляли свої голови в той бін до підніжжя тієї ріки з цілющою водою.

Колись у тому краю виростили найкращі

Студент Тарас Мацібурно, що дістав другу нагороду, читає свій нагороджений твір "Весна".

Фото: Павло Олійник.

квіти світу, за тими квітами приїжджали лицарі з усіх країн тодішньої Європи: Данії, Угорщини й славної в ті часи Франції, щоб прикрасити свій край квітами.

По другому боці, там, де сонце відпочивало серед диких лісів і трясовин, поселились родини дивних людей. Прибули вони сюди зпо-за високих гір, жили вони з ловлі риб та дичини, котрої в ті часи було там подостатком. Люди ті були напівголі, зарослі, завжди брудні й ліниві, виглядали, як дикуни, шукаючи за здобичею. Ті люди заблукали в господарство працьовитого господаря, у той соняшний виноградник. Наїлись і напились, а вночі пограбували, забрали все, що їм подобалося. І так час від часу, ночами, вони вдирались, грабували, а решту нищили, нищили по-дикунськи виноградник господаря.

По деякому часі серед того дикого та напівголого племені з'явилась заблукана, наче голодна вовчиця, жінка Ксантипа. Вона стала господинею тої напівголої сім'ї; скося вона споглядала на виноградний край сусіда з вишневим садом. Одного разу каже вона до старшого тої голодної сім'ї: — Дивись, який рай у нашого сусіда, а сім'я твоя гола, голодна серед трясовин і броду; їди вбий його й матимеш

усе для себе, для мене й для твоїх нащадків вистачить.

Подумав старший, порозмовляв з іншими, а потім повдягали овечі шкіри на себе й курявою рушили до брами самого вишневого саду. Немов сарана, лишали по собі голе поле, зі страху аж земля здригалась. Прибули до брами вишневого саду, обтряслись від бруду, стукають: — Пустіть, пустіть у господу вашу, ми спокійні ягнятка в гості до вас прийшли, привіт вам від нас і нашої зверхниці принесли.

Розкрилась брама, сім'я спокійного господаря вже рушила огнем мечем знищити ту дику орду. Але їхній старшина озвався: — Глядіть, ми з іконою, зі знаком миру й любови до вас прибули; не убивайте нас.

Глянув мирний господар на дивну постать, подумав і звелів сім'ї своїй впустити гостей у свою господу, у вишневий сад.

Сонце чомусь поблідло, ховалось за той край, звідки прибули ті мирні ягнятка. Того вечора й зірки не з'явилися на привітання ночі, а чорні хмари нависли над виноградним краєм і став дивовижний сум. Серед тої темної тиші, мов дика сарана, розлізлись вони по вишневому саду й стали роздягатися з овечих шкір; немов голодні вовки, з піною на губах кинулись гризти й пити соки виноградника й вишневого

саду, аж високі дерева й гори здригались від удару й тривоги, як ворог убивав свого сусіда.

Посох вишневий сад, пов'яли пахучі квіти, золоті лани бур'яном заросли, а дикі зайди раділи, що ввесь край у ранах, стінає кров'ю і не встане.

"Тут пливе цілюща вода, цей край ми своїм зерном засіємо, тут наше царство збудуємо, — гула юрба кровожерів, — а нашій господині найкращі дари принесемо." Раділа й Ксантипа, як почула, що сусід конає, повіривши гостям, що зі словами миру прибули. Вона велику історичну подію й собі в історію записала.

Страшна тривога обняла кожне ество соняшного виноградника, гори посумніли, а сині ліси похилились, наче старі діди. Коли б людина була творцем того виноградника, то не видержала б глядіти на ті дикі знущання.

Але ласкавий Творець глянув на страждання й муку краю того, осушив кров, погоїв рани й оживив виноградник. Квіти й вишніві сади в зелене листячко одяглись, бджоли гудуть, пташки співають, а дерева усміхаються, пучки на нові квіти відростають, дикий бур'ян закривають, зближається ранок соняшної весни для виноградного краю. Йому це дав Творець, і жодна сила вбити його не може.

Тарас Мацібурно

Подорож в Україну

(Нарис відзначений на 3-му конкурсі молодечої творчости, Мелбурн, 1977.)

Їдемо поїздом. Недавно переїхали кордон Польщі та України. Я з мамою та братом сидимо і дивимось через вікно. Тільки як приїхали в Україну, то мене охопило дивне почуття: відразу чомусь згадалися козаци, як вони панували на цій землі, як їм весело було і як вони виглядали, коли поверталися після переможних боїв з ворогом. І аж страшно, що українці колись жили вільно, мали свою державу, а тепер нічого не мають: все московське.

Дивився я на широкі поля. Вони такі великі, що, здавалося, тягнуться аж на другий бік світу. Чудово виглядали ті поля, коли вітер повівав над травною і вона легенько гоїдалась хвилями. Раптом щось величезне побігло полем. Мені спершу здавалося, що то пес, а то був заєць. Багато їх там було. Ліси також чудові. Стоять стрункі ялинки, рядочками, мов патики, забиті в землю.

Потім мене цікавило, як виглядають там люди. Та ось поїзд став на якійсь станції. Дивлюсь я і бачу — стоїть хлопчик, у старих шта-

Музей Тараса Шевченка в Києві.

нах, у старій сорочці, на голові шапка, а на ногах старі черевики. У руках тримає булки. Певно їде нудись, щоб їх продати. Аж прикро дивитися на нього. Хотілося мені вибігти та щось йому дати, але не було вже часу виходити з поїзду. Станція невелика, лише будиночок, де люди купують квитки, а спереду стежка, де чекають поїзду.

Наш поїзд рушив далі. Нарешті ми приїхали до столиці України — до Києва. Станція величезна. Мабуть, у п'ять разів більша, ніж наша у Мелборні. Вийшли ми з поїзду і стали чекати на таксі. А в черзі стояло, мабуть, зі сто людей. Довелося чекати з півтори години, аж нарешті сіли в таксі.

Поїхали ми до родичів. Наступні дні були для мене дуже цікаві: ми ходили до Софійського Собору. Це величезна церква! Всередині прекрасно розмальована. Ходили ми по печерах Печерської Лаври, де поховані монахи. Аж страшно було ходити, бо всі кістяки лежать там уже більше тисячі років, і їхні руки сухі, а голови завернуті. Я витягнув з одної цегли маленький камінчик, і мені не вірилось, що він такий старий. Аж дивно мені було, що я бачив таку стару церкву. Були ми в багатьох інших церквах, але вони були не такі гарні, як Софійський Собор.

Іздили ми також до музеїв Тараса Шевчен-

на та Лесі Українки. Бачили чудові портрети і фотографії наших письменників-класиків. Бачили їхні рукописи та листи. Бачив я кімнату, в якій працювала Леся Українка, другу, де жив Тарас Шевченко. Київ дуже чудове місто. Але як ходиш по місті, то не бачиш крамниць з обох боків вулиці. У Києві дуже мало крамниць.

Люди в Києві такі, як звичайні люди, тільки дуже погано вдягнуті, порівнюючи з людьми в інших країнах. В автобусах та тролейбусах повно людей. У Києві є також автомати, що продають газовану воду. Запхаєш три копійки, і вийде тобі склянка з газованою водою. У Києві також мало авт на вулицях.

Для мене Київ дуже велике і славне місто, бо має такі стародавні цікаві будівлі, але воно одночасно бідне місто.

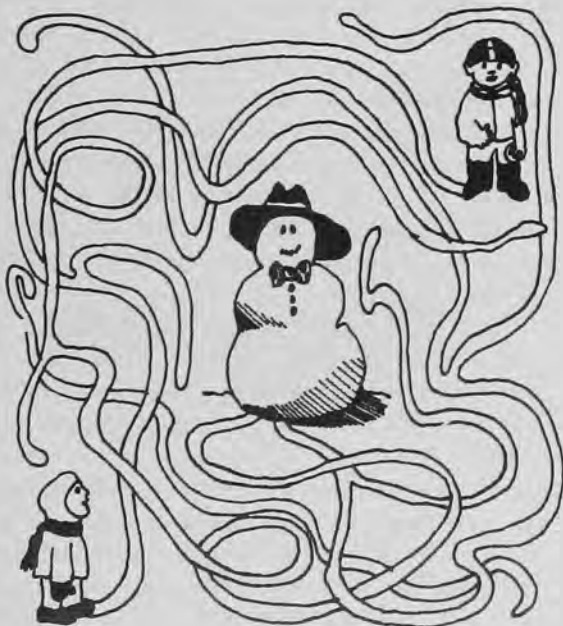
Юнак Симон Пирогів,

14 р., студент 1-го курсу Школи Укр-ва
в Ессендоні біля Мелборну.

ЗИМОВІ ЗАГАДКИ

Загадковий лабіринт

Один з хлопців збудував цього діда зі снігу, і лише він знайшов дорогу, щоб зайти до цього місця. Спробуйте знайти цю дорогу, не вживаючи олівця!

Гра Кіма в образах

Пригляньтеся добре цьому рисунку, а відтак заслоніть його кусником паперу. Скільки цікавих речей Ви запам'ятали?

- 1) Скільки було лещатарів на рисунку? 2) Чи є там кіт чи пес? 3) Чи на небі видно місяць? 4) Чи чоловік, який стоїть, бає бороду? 5) Чи з комина йде дим? 6) Чи сніговий дід тримає мітлу в лівій чи правій руці? 7) Скільки куль зі снігу Ви завважили? 8) Які штани має хлопець? 9) Чи на рисунку паде сніг? 10) Скільки всіх людей на рисунку?

“У ДЗВІНИЦІ МОГО СЕРЦЯ...”

Перша вечірня ватра зібрала нас усіх на добре знаому із минулих років місці у лісах Гантеру.

Наше коло було цього року менше і може тому, вдивляючись у вогонь ватри, мені здавалося, що він ширшає, і що сидять при ньому усі ті, так добре знані обличчя моїх молодих подруг з “Школи Булавних” з попередніх років, а особливо тих, що рік-за-роком приїздили до проводу: Оксани, Лесі, Тині, Марти...

Учасниці “Школи Булавних” 1977 р. із номендантною ст. пл. Христею Одайник при обіді.

Але ні, на мене дивились лише 16 пар допитливих, незнаних ще добре очей, що чекали обіцяної першої “гутірки при ватрі.”

Можливе, що це вузьке коло, а може настирливі думки, та образи, що ввижались у промінні вогню, відкрили моє серце і мої уста.

Тим разом це не була стандартна гутірка про Пласт, чи про завдання “Школи Булавних”. Тим разом я ділилася з моїми молодими подругами своїми переживаннями і думками. Я розповідала їм про справжній доназ сили пластової ідеї, що перетривала десятиріччя. У мене в руках дрижав саме одержаний лист давньої пластунки, а тепер монахині у чужому європейському чині. Вона після сорока років, доставши зовсім припадково число “Юнака”, відгукнулася на спомин про тайне пластування, шукаючи за тими, з якими переживала його колись у Перемиському Інституті.

Це вона — чорноока Наталка була моєю першою подругою, яка втягнула мене до тайного Пласту і розпалила іскру захоплення на ціле моє життя.

Але й вона від років достойна директорка великого міського інституту для хворих і старих у чужій державі не забула досі про Пласт.

У своєму листі шунає не лише за нами — її давніми подругами, але й пише про це, що пластунки незалежно, де їх кинула доля, кожна на своєму місці залишилися вірні високим ідеалам Пласту, залишилися вірні Богові й Україні, виконуючи вимогу закону допомагати ближнім. І вона виконує шляхетно свою присягу, якої колись навчала нас у кривці інституту в Перемишлі. Тож розкаже в листі не лише про себе, але про цю Україну, яку з болем серця тепер оглядала.

Рання молитва у “Школі Булавних”.

Чи міг бути кращий початок нашого табору, як саме поділитися змістом цього надзвичайного листа від неznаної, колишньої “Греблі” із своїми молодими подругами?

Здається він глибоко запав у серця учасниць “Школи Булавних”. Звичайні, безпосередні думки листа Наталки про наших жінок в Україні сьогодні, сказали їм більше, як не одна палка промова на цю тему.

І цих кілька слів зачутих при вогні першої таборової ватри, спонукало 16 молодих пластунок звернутись із свого безжурного таборування серед краси природи, думами туди, де, голод, біль, страждання, а одночасно непоборна нічим сила духа.

Після цієї першої ватри немов хтось збудував невидний міст поміж цим затишном гантерського лісу, почерез суворі мури бельгійського монастиря до далеким якне інших “таборів” Мордовії.

Його можна було відчуті у набожності, з якою учасниці постійно заглядали у збірник “Нездоланий дух”, у вибранні назви, відзнаки, у композиції пісні табору. Його можна було відчуті у настроях, у вивчанні віршів з України, у поважній дбайливості за українську мову. Його находили ми поміж рядками слова Марти К. на хрищенні табору, у таборівій газеті, яку учасниці так дбайливо підготували.

Останній нараз...

Два тижні минули швидко, зашвидко, що-би можна було передати все, що хотілося, щоб сказати усе, що приносили думки.

Але мені чомусь здається, що не лише у словах, але і в серцях учасниць залишився ясний відгомін дзвону віри у силу духа української жінки!

Ольга Кузьмович

ХРИЩЕННЯ ТАБОРУ

*У дзвіниці
мого серця
сколихнули
дзвони радості
лється
ніжний передзвін*

*хай лунають
передзвони
дзвони дзвінка
в серця дзвони
радість тільки не розбий*

Ірина Сенник

(Із збірки "Нездоланий дух")

(Слово провідниці при ватрі Хрищення табору
"Школи Бувальних" 1977 р.)

...І так як ті дзвони били почування у серцях тих українських жінок, які караються в тюрмах і таборах ССРСР, так вони б'ють у наших серцях. Караються українки тільки через те, що вони виявили свої почування...

Дзвонами відбиваються у наших серцях слова поезії, вислів почування любові до України, до жінок-в'язнів, співчуття до їх страждань, до їх прагнень волі.

І тому у дзвіниці серця кожної з нас, де б ми не були, чи за два тижні, чи за двадцять років, як будемо пригадувати ці веселі, але й важкі дні цього річного таборування, будемо

думати завжди про українських жінок-політв'язнів, які мусять жити у неймовірно важких обставинах.

Ці думки повинні нас спонукати до праці над собою і в Пласті. Вони мусять нам пригадувати також про значення Пласту для нас — його ролі, про яку нам розповіла подруга Ольга спомином про "Пластову тайну" і її силу.

ст. пл. Марта Коломиєць

Золоті думки про книги

За допомогою книжки кожна письменна людина має право і можливість увійти в царство розуму; найбільшій може приставати з великими філософами і не буде вважатися за несподіваного гостя.

С. Смайльс

Модерні прислів'я

— Рибак рибана пізнає здалека. Обидва без риби.

— Лежачого не б'ють. Він уже побитий.

— Ниточка не довела до клубочка. Клубочок покинув ниточку.

— Не для Гриця паляниця — сказав глядач, побачивши ціну кольорового телевізора.

Ваші заощадження складайте, а позички на всякі потреби беріть у фінансовій установі, що їй на ім'я:

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА
КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
"САМОПОМІЧ" У ДІТРОЙТІ**

ТРИ БЮРА ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ

НА ЗАХОДІ МІСТА

7346 Michigan Avenue

At Tarnow

Detriot, Michigan 48210

Tel.: 841-2390

У ВОРПЕНІ

28792 Royan Road

Warren, Michigan 48092

In The King Plaza Just South of 12 Mile Rd.

Tel.: 573-7074

ГОЛОВНЕ БЮРО

11838 Jos. Campau Avenue

Hamtramck, Michigan 48212

Tel.: 891-4100

Щадіть — Позичайте — Обезпечуйтеся.

ПЛАСТУНКАМ НА ВУШКО

Як писати побажання?

Якщо у декого з наших теперішніх читачів є давні річники "Юнака", тоді знайдете в першому числі за 1972 р. мої думки і поради на тему різдв'яних побажань п. н. "Порожні картки".

Я писала тоді про спотворення гарного звичаю листових святкових привітань, висиланням готових друкованих карточок лише з підписом, або, в забутті, і без нього. Це ж так вигідно й швидко! Цілі гарні різдвяні та новорічні побажання виписані вже за нас — треба лише поставити підпис і заадресувати коверту.

А так кожному з нас хотілося б дістати хоч кілька особистих слів, близьких, теплих, від родини, друзів чи далеко віддалених знайомих.

Саме ці мої поради "Пластункам на вушко" з 1972 року пригадали мені недавно мої молоді пластові подруги.

— "Вам не штука радити писати безпосередні побажання чи листи. Ви знаєте, кому як писати. А ми не пишемо тому, що нам тяжко знайти відповідні слова, ми не знаємо, як почати, як кінчати листи. І немає українського підручника для секретарок чи підручника доброго тону, де були б зразки писання листів, побажань і тому подібного".

Це правда, що мої молоді подруги не мають де вивчати цього, і мені часто доводиться допомагати не лише їм, але й старшим за них в укладанні побажань з різних радісних нагод, як теж висловів співчуття з приводу сумних подій. То, може, справді треба Вам усім поради у тому?

Пічнемо сьогодні від святкових побажань, які в місяці грудні найактуальніші.

Першусього кілька передумов:

1. Висилайте лише українські різдвяні карточки навіть до своїх чужомовних приятелів. (Якщо є лише український текст — тоді в картках до чужинців треба доповнити ці побажання ручно).
2. Доконче прочитайте їх друкований зміст.

Часто в наших картках є цитати щедрівок чи колядок. Якимось не годиться картку із щедрівкою, мова про дівчину, вислати старому дідусеві чи хлопцеві, а з щедрівкою про хлопця якійсь тітці чи подрузі зв'язковій.

3. Впишіть собі листу, кому хочете вислати побажання, і беріть до уваги свій час і можливості.
4. Підписуйтеся так, щоб не було загадкою для відборця, від кого це побажання.

Певне, що найлегше лише підписатися під стандартним, комерційним текстом, як "Веселих Свят і Щасливого Нового Року" — чи як там він звучить. Але навіть декілька дописаних вашою рукою слів роблять таку карточку куди більше особистою та теплішою.

Ось, наприклад, зовсім легко дописати до друкованого тексту таке: "бажає Дорогим Вуйкам чи кому іншому) із щирого серця..." А до пластових зверхників: "Бажаємо Дорогому Начальному Пластунові" чи "Бажаємо Дорогій Подрузі Кошовій... з пластовим привітом СКОБ!" Звичайно до пластових провідів пишемо не окремо, а цілим гуртком, тому і "бажаємо". Новим пластовим друзям чи подругам з літніх таборів можна дописати "... і швидкої зустрічі в пластових таборах. Скоб!" Не забувайте також про наш звичай пластової свічки 6-го січня. До близьких пластових подруг чи друзів дописати до побажань напр. таке: "засвічуючи Святвечірню Свічку, буду згадувати Тебе і думати про наші гарні спільні переживання."

Коли пишете до родини й близьких, гарно додати перед самим підписом: "Ваша", а тоді

щойно ім'я. Не можна, одначе вживати цього в побажаннях до принагідних знайомих, перед усім хлопців!

Звичайно на карточках поруч друкованих побажань є ще порожнє місце на кілька речень. Якщо маєте час, можете там написати кілька слів про себе й родину чи запитати адресата про його родину, у правому розі треба обов'язково написати "Різдво 1978 р.", а якщо ви не знаєте, за яким стилем святкують ті, до яких пишете, тоді подайте: "Різдво 77/78 р."

Якщо у вас немає картон з українськими побажаннями, або хочете їх самі написати, то пересічний текст повинен бути такий:

"З близькими, радісними святами Різдва Христового і Нового Року бажаю Тобі (чи Вам) багато гарних переживань, щастя та успіхів в Новому Році (успіхи у конкретному випадку можна замінити "здоров'я") і кличу ХРИСТОС РОДИВСЯ! Твоя (Ваша)..."

Ось вам на тепер такі поради — може, стануть у пригоді. А наступним разом подам дещо, як писати листи з інших нагод.

Подруга Оля

"УКРАЇНА НІКОЛИ НЕ ЗАГИНЕ!"

Такими словами зі слізьми в очах дякували таборіві новаків батьки і гості за їхній виступ 23 липня ц. р. під час "Дня Пластуна" на "Вовчий Тропі" в Іст Четемі. "Ці чудодіти привернули нам спомин давно проминулих літ, немов бачимо здвиг української молоді на площі Сокола Батька у Львові..."

Вправи з палицями, дефіляда дітей з піднесеними вгору синьо-жовтими прапорцями зворушили нас до сліз, — говорили старші віком гості.

— Що сталося?... І як ви це зробили, що понад сотня хлопчиків-новаків з таким ентузіазмом і так прекрасно виконала в'язанку стрілецьких та пластових пісень? — запитували коменданта табору здивовані батьки.

Нічого особливого, дорогі батьки! Вся таємниця цього успіху та взагалі успіху цього річного табору у довір'ї новаків до проводу та у вияві справжньої, щирої й глибокої любови до

дитини. Метод для цієї чарівної сили багато, а одною з них є рідня пісня. Коли виховник-братчик співає разом з дітьми серцем та душею, тоді на правду жодних перешкод у здобутті довір'я нема. У цій ціла таємниця.

Новики цього річного табору ствердили: "Найкраще, що ми любимо у нашому таборі, це наші вогники..." І дійсно! Вогники були чудові. Серед гущі високих дерев... у нічній тиші, у сяйві золотого проміння полум'я, який освічував маленькі постаті та личка дітей... у тріскоті палаючого вогню, змішана з пахучим димом... гомоніла пісня. З уст до уст так легко, чутливо й ніжно, з любов'ю летіла з палаючими іскорками у небо, мелодійна рідна пісня... Вона падала срібною росою на дитячу душу!...

Прощаючи вогник, новак Павлусь Щепко зворушливими словами промовив:

— Це мій перший табір... я зрозумів, що це таке новацький табір... я.. його дуже полюбив... Я всім вам дякую, я певно повернусь чергового літа!..

А цікавий новак Нестор, що так мило грав на гітарі, сказав:

— Ось, ось і табір кінчиться. Як швидко все проминуло! Справді буде що споминати, і я буду тужити. Братчину! Ви знаєте, що сталося? За цей час я забув по-американськи говорити...

Ох, ви чудові діти!.. Ви справді були і певно залишитесь у пам'яті своїх батьків і тих гостей, що вас оглядали, тим ясним й теплим сонцем та пахучою весною. Україна, маючи таких дітей, справді ніколи не загине!..

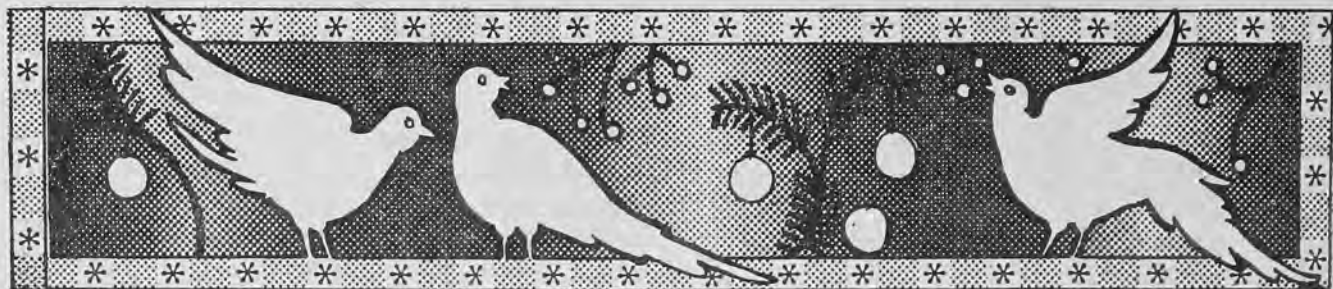
Я вдячний Вам, що Ви відкрили свої серденька, наповнюючи його і свою душу чарівною піснею та рідним словом-назкою. Дякую Вам, Дорогі Батьки, за довір'я, виrozumіння та співпрацю. Ви певно з любови до своїх дітей робите так, як зробили мама й тато новака Павлуся Щепка, що в подяці за здоров'я дитини, яка пройшла з повним успіхом й задоволенням новацький табір, відвідали спільно чудову церковцю в Гантері, де Павлусь своїм підписом у пропам'ятній книзі підтвердив: "Я тут був, я тут молився... липень 1977 р."...

Пам'ять про цей чудовий табір та чудових новаків я надовго збережу, і я ще до Вас, любі діти, повернусь!

У сердечній подяці за все добре адміністраційному персоналові, а особливо Паням, які під проводом пл. сен. Наталки Титли стільки сонця подарували при заготовлюванні та видачі їжі новацтву, складаю 75 дол. на пресовий фонд "Готуйсь" та на пл. журнал "Юнан" 75 дол.

Братчик Славко

ЛЕГЕНДА ПРО ГОЛУБІВ

Містимо твір (вільний скорочений переклад) сучасного квебецького поета і письменника Фелікса Ленклера: "Легенда про голубів". Автор назвав свої десять творів у збірці "Аллегро" байками. І справді вони, хоч дуже інші від клясичних байок Езопа чи Ля Фонтена, своїми моральними ідеями, виведеними у житті тварин, пташок, комах і рослин, відповідають основним прикметам байки. Вони такими своїми особливостями, як влучні репліки в діалогах, багатство психологічних спостережень, дуже тонке відчуття життя природи, ведення розповіді шляхом діалогу та розглядом сучасної проблематики, дуже вартісні й цікаві.

Збірка "Аллегро" вийшла в 1944 р. Вперше переклала її англійською мовою Лінда Гатчисон, В-во Канадських видавців, Торонто, 1974.

Реданція

Сутеніло.

На затишному розі даху близько вершка церкви, заслонені від холодного вітру, два голуби близько сиділи, ніжно воркотіли, збираючись спати.

— Іди вже спати, моя люба! Довкола ніч. Заплющ свої очі й спи!

— Не хочу ще спати. Синьобрюшка ще не повернулась.

— Я не можу повірити в те, що наша дитина недобра, — сумно промовив батько.

— Нам треба щось робити, щоб вона не стала такою! — відповіла мати. — Усе сталося так швидко! Це вже третій вечір, коли її нема вдома о цій порі по заході сонця. Говори з нею, вона тебе скоріше послухає. Синьобрюшка сказала мені, що вона ходить туди, — сумно додала голубка.

— До цього публічного готелю вона йде! До того модерного голуб'ятника!? І нащо вони таке будують? Вони хочуть принести сором нашим дочкам, а нам, батькам, стільки журби, смутку! Воно не таке звичайне і просте. Доброї поведінки вже нема і рідко зустрінеш шляхетний характер. Стільки турбот!

— Я певна, що вона не вчинила нічого поганого, — потішала мати.

— Правда! Синьобрюшка така мінлива! І надто довірлива, а це небезпечно.

— До того вона ж вродлива! Я вже давно хочу з тобою про все це поговорити, але ти завжди зайнятий, завжди на роботі.

— Скажи мені, що маєш на увазі, моя дорога! Не ховай нічого від мене!

— Сьогодні я запитала її дещо, щоб довідатися, що в неї на умі. Вона призналася мені, що заприятнилася з деним із голубів, що за станцією, зі свійськими голубами. Каже, що вони гарні й обдаровують її компліментами.

— Ну, та це нормально, — завважив батько.

— Вони величають її, запрошують її, спокушають. Хочуть, щоб вона взяла участь у конкурсі краси. Показати її хочуть за ціну браслетки на ногу й вечірки в її честь у голуб'ятнику.

— Це ж неможливе! — вигукнув голуб. — Голуби — птахи не для клітки. Вони вільні!

— Ми мусимо самі вести в життя нашу дочку. Буду мати око на неї відтепер. Щастя, що вона не ховається перед нами з думками. Вона згадала про Федері, якогось горобця, що є приятелем власника голуб'ятника — розповідала голубка.

— Чого ж втручається сюди горобець! Божевільний він, намагається повірити, що зло може бути добре, якщо за нього добре платять! — вибухнув батько.

— Вона була на обіді з ним над залею міської кухні. Він там живе під рурою на другому поверсі. Вона думає, що горобець дуже добрий, приязний.

— Страшно подумати, що може статися з Синьобрюшкою. Вона доростає. Час нам учити її поведінки. Ми будемо розповідати їй легенди про голубів.

— Тс...! Вона тут! Прилетіла без найменшого шуму, бо має щось на своїм сумлінні. Іди, люба, вже спати. Доня наша вже дома. Добраніч!

— Добраніч, Піпіо! Я знаю, що ти подбаєш про все.

Піпіо поглянув униз, згорнув крила й сів на розі. "Місто в огнях, люди надворі насоло-

джуються відпочинком. Пора й нам тепер спати", думав, заплющуючи очі.

**

Синьобрюшка заспала того дня. З напіврозплющеними очима сиділа спокійна, про щось думаючи довгий час. Світило сонце на неї.

Батько Синьобрюшки пішов до праці, мати стежила за дочкою з балкона. Несподівано Синьобрюшка розправила крила, почала літати.

— Ти не залишиш нас сьогодні, Синьобрюшко! Правда ж? — запитала мати.

Вона не відповіла, але, не обертаючись до матері, сказала: "Я не снідатиму сьогодні вдома." Спустила очі, як кожна молода дівчина, що ховає свою таємницю. Сумно віддалилася її мати, скубаючи дзьобиком своє пір'я. Синьобрюшка підійшла уважно на край рогу, оглянувшись, побачила, що ніхто за нею не слідкує, і відлетіла у напрямі до голуб'ятника. Прилетіла на стару сходову пожежну клітку при будинку, а там її чекав горобець, тримаючи руки в кишенях.

— Я не могла спати добре. Змучена... — почала скаржитись.

— Ти забагато переймаєшся. Що ж, надумалася? Яка твоя постанова?

— Я ще не вирішила нічого. Я боюся. Боюся того життя, в яке намагається мене увести твій власник.

— Він не поганий.

Федері намагався щось пояснити Синьобрюшці.

— Ти не мусиш нічого робити. Тільки не йди більше до хати. Я раджу тобі добре, бо я бачив світ, знаю правила гри. Користай з нагоди, яку тільки зустрінеш. Твої батьки зруйнують твоє майбутнє. Вони своє досягнули, а ти сама будуй своє життя. Залиш свою дзвіницю, долучися до мого власника. Будеш мати величне життя. Будеш багата, славна, матимеш всякого роду нові речі. Твій вигляд цінитимуть скрізь. Будеш зіркою нашого міста.

— А я зневажаю все це? — тихо сказала мала голубка. — Думаю, що я дурна й тільки. Я не можу сказати "так", коли не маю згоди

на це у моєму серці.

— Через що?

— Це церква, що не пускає мене звідти.

— Церква?

Федері потряс головою, сміючись, співчував їй. А мала пташка боронилася:

— Я народилася близько дзвонів, ти розумієш. Того пополудня, коли я прийшла на світ, дзвонили дзвони. Мама мені казала, що в церкві тоді христили немовлятко, а я пила життя своїм дзьобиком.

— Яка нісенітниця! Ніколи цього не згадує моєму власникові. Він буде сміятися з тебе.

По хвилині мовчанки Синьобрюшка спитала:

— Чи ти певний, що те життя, яке він мені обіцяє, буде вартісніше мого життя серед дзвонів?

Горобець став поважним. Він зблизився до неї і почав:

— Я не можу гарантувати того. Ти побачиш світ, коли візьмеш участь у конкурсі краси. Будеш запрошена до голуб'ятника в кожен країну. Тобі не можна буде працювати, навіть думати не треба буде, а будеш робити те, що захочеш. Будеш королевою між усіма голубами. Тільки забудь про свій сірий ріг, на якому тепер живеш. Найкращі птахи світу залицятимуться до тебе. Житимеш у великому білому домі з численними кімнатами й поверхами. Всі будуть складати тобі вітання, подивляти тебе, навіть малювати з тебе картини. Складатимуть подарунки тобі, бо ти будеш найкращою з усіх.

Синьобрюшка відповіла несміливо:

— Це виглядає чудово!

— Я ж це тобі саме кажу! — швидко підхопив горобець. — Вір мені. Дзвіниця в порядку, нічого проти неї не можу сказати. Але вона належить уже до минулого. Ти не можеш про неї думати. Я й не критикую твого батька. Ти його любиш — я знаю, але мушу заважити, що він виглядав би бідно на балконі модерного голуб'ятника, а з його сумним і бідним виглядом, його зігненим дзьобом, знищеним працею нігтями й перами. Бідний старик належить уже до іншого світу. А перед тобою така можливість, що ти ніколи не постарієшся, життя приносить тобі тільки приємність, про яку не мусиш думати, дбати. Бо журба й думка робить нас старими. Подивись на твоїх батьків — вони завжди поважні, тіло поморщене. Ходи з нами, будь модерна! Не будеш ніколи робити, хіба тільки те, щоб бути гарною.

— Яке це чудове! — вигукнула зворушена Синьобрюшка.

— Тож скажи своє "так"!

— Але ж це не так легко!

Несподівано хтось озвався, кликнувши "Синьобрюшко!" Це був Піпіо.

— Пробач мені, що прийшов без дозволу на твої сходи.

— Кожий може прилетіти на ці сходи, добродію! — непривітно відповів горобець.

— Чи можу я знати, хто ви, добродію? — запитав батько.

— Довірений секретар мого начальника, власника "Модерного голуб'ятника", — бундючно відповів горобець.

А я робітник. Не хвалюся. Я радий, що зустрів тебе. Думаєш, що буду битися з тобою. Ні! Навпаки. Я чув, що ти говорив Синьобрюшці. Звучить то все чудово, але одночасно й сумно, бо думаєш дуже банально і плитко. Я вірю більш у боротьбу ідей, ніж дзьобів. Нумо поміркуймо, як приятелі. І, якщо твоя буде правда, я простягну тобі руку, навіть більше — залишу тобі Синьобрюшку. Коли ж я переможу, не бажано собі, щоб ти більш непокоїв мою дитину. Розумієш!?

Він замовк на хвилину, але й Федері мовчав. Батько вів далі:

— Модерні ідеї? Я повністю за них, ладен сам ніколи більше не працювати й переконувати всіх моїх товаришів думати так само, але тільки тоді, коли сам переконаюся, що твій спосіб життя кращий від мого. Я не старомодний, — не фанатик дзвонів, я такий, як мене бачиш. Поясни мені свої нові ідеї. Чи ти маєш щось таке у своїй системі, що має на увазі дбання про душу, бо я глибоко вірю в душу! І щось таке, що дбає про серце. Бо я маю почуття. І те, що дбає про розум, бо я маю ідеї. Твої теорії мусять бути сильні, щоб витримали пробу життя. Коли ти мене переконаєш, що твої приятелі дбають про любов і дружбу, люблять свою родину, що вони ласкаві для своїх сусідів, що вони поважають старих людей і жінок, що вони дбають про правду і красу, радіють неділею, поважають моральні засади. Якщо вони такі, пане Федері, я ладен пристати до вас. На дзвіниці це все ми маємо. Чи ви можете довести мені, що у вас честь дорожча, ніж матеріальні вартості, що гроші не мета, але засіб, що ви не боїтеся смерті?...

— Ви справді не говорите досить голосно. Чи ти щось чула, Синьобрюшко?

— Я живу на східньому боці церкви, маю перед собою гори, — продовжував робітник. — Прийди до мене, поговоримо. Я б хотів навчитися чогось про цей модерний вік, будемо в ньому шукати добра спільно. Чому ти хочеш переконати нас, що ми нещасливі? Ми маємо

лік на щастя. Навіть, якщо часто життя тяжке, проте добре бути живим. Чому ж ти думаєш, що простий спосіб нашого життя недобрий? Чому непокоїш нас своїми сопілковими мріями? Ми вже щасливі, і не пробуй зробити нас також божевільними. Твоя система справді надто дурна. Зі своїми дзвонами голуби були щасливі сторіччями. Чому б ми мали переривати цю традицію?

— Я б хотів розповісти тобі легенду про голубів. Час минає, мені прикро, що затримаю тебе. Прийди до мене. І ти, Синьобрюшко. Але я тебе не змушую. Роби, як знаєш.

Мала пташка відступила від Федері.

— Я піду за тобою, тату. Снажи твоєму власникові, пане Федері, що його модерний голуб'ятник не має дзвіниці.

Звісивши голову, Федері сказав: "Поздоровляю, ти переміг!"

— Про все це можемо ще поговорити вдома на даху, Федері.

— Я не знаю. Маю пір'я у хвості, що стирчить у різні боки. Полечу проти сильного вітру, щоб вони випросталися.

Того вечора Піпіо стояв гордо перед своєю дружиною та дочкою на камінному розі. Він розповідав легенду, що її дев'ятнадцять сторіч передавали батьки синам.

— Як оповідається в легенді, учитель увійшов до храму. В його очах обурення. Він вхопив батіг і рушив довкола. Тряснув і засягнув вола, а там лихваря, торговця худобою. Впала загорода, монети покотилися, купці із затисненими кулаками тиснулися до виходу, штовхалися і кленучи. Учителю був злий. Тріснув батоном по столах з харчами і товарами. "Геть звідси! Ви оскверняєте дім молитви! Храму ж не можна обернути в стайню, і грошей у ньому робити не годиться!" Учителю оглянув цілу церкву, усі скриньки й купи козячих шкір, переступаючи через шнури. Хотів бути певним, чи хтось не сховався. Але що він побачив у розі серед усього цього безладдя?... Білу голубку, таку перестрашену, з відкритим дзьобом і опущеними крилами; вона не могла рушитися, бо була прив'язана за ногу. Вона була невинна, тут не було ні трохи її вини. Чому ж вона мала ділити з людьми їхні гріхи. Її призначення було літати у вільному просторі, а не зазнавати дотику людських брудних рук. Учителю наблизився до неї. Він сховав свій батіг, розв'язав спутану ніжку. Ніжно взявши пташку в руки, він вийшов. Підкинув її в повітря. Голубка злетіла стрілою, а згодом сіла відпочити на карнизі, щоб подякувати Тому, Хто звільнив її. Пташ-

на сиділа, а Вчитель помахав до неї, щоб залишилася.

Піпію перервав розповідь. Згодом додав:

— Це легенда. Пташка побудувала гніздо і там, на карнизі, вона виховала своїх нащадків. Її діти побачили світ у неділю, коли люди в церкві співали. Тоді вони дістали були ті подарунки, що їм дав Учитель нашим предкам: високі засади, церковну музику, вільний простір і тишу. Понад статуй ніхто інший, крім нас не може дивитися. Ми не повинні журитися, бо Він, Той, Хто нас тут примістив, стереже нас. Ми пленаємо віру і завдяки тому зберігаємось цілі, здорові. Ми ж зі своїм малим розумом, що керуємось ним, були б уже давно зникли з лиця землі. Голуби були б приречені на невдачу з хвилиною, коли б залишили дзвіницю.

Настала довга мовчанка.

— Є ще кінець легенди, Синьобрюшко, моя дитино, — продовжував батько. Іди, якщо бажаєш, до модерного голуб'ятника, де людям легше жити. Але я знаю, що будеш жалувати того. Не нівеч свого життя. Одружися з кимось з іншої дзвіниці. Будь щаслива на твоєму маленькому розі тут. Це найкраще місце для тебе. Думай про мільйони голубів, багато з них такі ж гарні, як ти, багато прожило своє життя тут, і були вони щасливими, бо сповняли волю Того,

Хто створив пташок, і хмари, і людину.

Він замовн. Стемніло. Була пора пташкам спати. На вулицях внизу світло з'являлося одне по одному. Піпію сказав до своєї дочки:

— Час спати, Синьобрюшко.

— Добраніч, тату.

Почуваючись невинною і щасливою, як новонароджений голуб, Синьобрюшка поцілувала свого батька.

А тоді голуб сказав до голубки:

— Місто починає жити. Люди надягають свої маски, і завіса підноситься. Людство прокладає собі свій денний шлях. Ходімо спати, дорога.

Вільно переповіла з англійської мови
Т. Горохович.

МОЛОДЕ ПЕРО

СПОМИН СТАРОГО СВІТЛОБОРА

Встаємо ми рано, обдивляємось.
Світить сонце... Ярко світить.
Наш біль спричинює цей велетень небес.
Наші очі печуть і плачуть з болю.
Від нас краде всі рідні нам зірки
І закриває таємниці неба.
Серед рідної темноти
І рідного спокою
Виходить малолітній егоїст.
Змагається з Богом,
Жадає нашої відданости.
Старається нас відвернути...
Нас відвернути від праведного шляху
І нас карає.
Карає спекою.
Пекучою, болючою спекою...
Жаркою смертю.
Карає морозом...
терпким морозом.
Карає спрагою,
морить голодом.

Мучить нас,

А ми...

Ми бунтуємось

Ми нападаємо

і мов та чорна, темна орда
перемагаєм.

На землі спокій,

Спокій душі і спокій тіла.

Нам повернулась хоч на час наша рідна,
дорогенька

Ніч.

Всеволод Онішкевич

МОЯ ПЛАСТОВА ПРИСЯГА

Цього року я була в Валії у пластовому таборі, на "Верховині". Наш табір ім. Олени Теліги називався "Вечірня пісня". Провід табору був такий: ст. пл. Мотря Бірчак — комендантка, ст. пл. Роксоляна Саюк — бунчужна і ст. пл. Адріана Калиновська — писар.

Там я і моя найкраща товаришка Світлана Глукко приготувалися до першої юнацької проби.

День перед закінченням табору відбулася ватра, при якій ми мали скласти присягу. Той цілий день Світлана і я повторяли собі Пластовий Обіт. І в той день ми не мали дуже гарної погоди, і я боялася, що ватра не відбудеться. Але вона таки відбулася!

Запалили ватру, і всі ми (нас було 12) налякалися. Ватра не дуже добре горіла. Ішов страшний дим, і ми всі наляляли. Ми виступили перед сен. О. Парашак. Я думала, що я забуду обіт, але слова дуже легко плили. По присязі й обіті пл. сен. О. Парашак нас іменувала учасниками. За нею прийшли члени булав обидвох таборів нас привітати. Ми всі дуже тішились, що ми вже є пластунками-учасницями.

Це була чудова ватра, і ми всі напевно ніколи її не забудемо.

СКОБ!

пл. уч. Нана Гаврилук

НАШ ТЕРЕНОВИЙ МАРШ

У вівторок 19-го липня 1977 року наш табір вибрався на тереновий марш. Ми йшли битюю дорогою майже дві милі, а тоді ми зустріли нашу комендантку, яка нас завела на по-

Піднесення прапорів у таборі УПЮ-он, "Вовча тропи", 1977 р.

Учасниці табору УПЮ-он на "Вовчій Тропі" перед виступом під час "Дня пластуна", літо 1977.

ляну. Ми там з'їли помаранчі, які ми мали зі собою. По перекусі ми залишили нашу комендантку і пішли далі. Незадовго завели нас знани до лісу. Коли наша група вийшла на поляну, нас захопив дощ.

Тому, що багато дівчат боялося грому та блискавок, ми зупинилися в церкві. Потім добігли до адміністрації, де дістали соду, молоко та сухі рушники.

Через 15 хвилин до нас добігла третя група, і ми разом забігли до табору. Коли забігли до табору, були цілі монрі і нам було досить зимно. Але тепер всі приємно згадуємо наш тереновий марш.

Роксоляна Лучечко

(Із газетки табору УПЮ-он на "Вовчій Тропі" п. н. "Вітрила наших мрій")

НАША НЕСПОДІВАНКА

У неділю ввечері після спущення прапорів нам подруга сказала про ду-

же гарну несподіванку. Добра частина несподіванки була така, що будемо мати вечірню, а недобра, що будемо в одностроях та не буде братчиків із новацького табору.

Ми мали тільки п'ять хвилин закрити шатра, але не могли вмитися та зачесатися (це б забрало забагато часу).

Нарешті прийшли юнани, і ми перед ними замаршували до їдальні, а вони за нами. Хліпці сіли по одній стороні, а дівчата по другій. Та за короткий час майже всі танцювали, і швидко минув час. Скінчилася забава... Всі пішли спати, думаючи про другу вечірню.

Аня Дольницька

(Із газетки табору УПЮ-он на "Вовчій Тропі" п. н. "Вітрила наших мрій")

ДО НАС ПИШУТЬ:

Я одержую "Юнака" і перечитую його докладно від початку до кінця. Називаюся Михайло Клюфас і мав 10 і пів року.

В числі 8-9 за серпень-вересень під наголовком "Із практичного пластування" написано — т. зв. "гамбургери" чи "гарячі песики". Чи не краще було б написати "гат догси", бо так написано в "Моєму першому словниці Педагогів Канади — гарячі песики, по-українськи — (гарячі) ковбаски).

Чи не добре було б, щоб "Юнак" придбав такий словник?

Михайло Клюфас

Від Редакції:

Ми дуже вдячні Михайлові за листа і спостережливість. Словник, розуміється, маємо і вже не раз покликувались на нього на сторінках "Юнака". Ми певні, що наш мовний редактор візьме листа Михайла до уваги, а ми незвичайно раді з першого речення листа, де наш юнак пише, що перечитує "Юнака" "докладно від початку до кінця". Як радісно таке читати нам у редакції, коли завжди чуємо, що юнацтво "Юнака" не читає, а переглядає лише знімки.

СПИСОК ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ

1. Друзі і знайомі у пам'ять св. п. Оксани Дучимінської-Мигул, 10 дарункових передплат для юнацтва в Аргентині. Збірку перевела пл. сен. Христия Навроцька, Квінс, США.

2. 40-ий Курінь УПЮ-ок ім. кн. Ольги в Боффало, США, для юначки в Аргентині, замість квітів на могилу св. п. Михайла Завадівського.

3. Пл. сен. Любомир Гільтайчук, Мюнхен, Німеччина, для Сестер Службниць в Югославії.

4. Пл. сен. Василь Ісаїв, Аахен, Німеччина, для священика в Югославії.

5. Інж. Ярослав Цюн і ст. пл. Олег Цюн, Філадельфія, США, 5 передплат для Рідної Школи у Відні, Австрія, 2 передплати для священика в Югославії.

Разом 19 дарункових передплат.

Усім, що заплатили дарункові передплати щиро дякуємо. Дарункові передплати дають змогу читати "Юнака" юначкам і юнакам, які самі не мають змоги заплатити передплати. Пришліть і Ви дарункову передплату для незаможних юнаків і юначок. Поширюймо українське слово серед нашої молоді, передплачуємо українські юнацькі журнали.

Останнє наше повідомлення про дарункові передплати було поміщене в "Юнаку" ч. 8-9/77.

ОГОЛОШЕННЯ

23-ій ст. пл. курінь "Червона Калина" організує у Гантері, Нью-Йорк, при готелі "Марічка"

ЗИМОВИЙ ТАБІР

25-го — 31-го XII. 1977 року для юнаків і юначок з закінченою 1-ою юнацькою пробою і двома юнацькими таборами. Оплата: \$65.00. Додаткові кошти: \$50.00 (на виїзди, випозичування тощо). Обмежена кількість учасників табору.

Програма табору охоплює:

* 3 дні лещаткування (Гантерські гори);
* Гокей; * Їзда на лижах; * Їзда на снігоавтах (снівмобіліс); * Їзда верхи; * Санкування (табогани); * Стріляння.

Записи і зголошення звертати до ст. пл. Юрія Чировського, ЧК.

Чеки писати на:

George Chirovsky

7 Madison Ave.,

Maplewood, N. J. 07040 USA

(201) 763-5393 (по 7-й годині ввечері).

Зголошення приймається тільки до 11. XII. 1977 р. Разом із зголошенням треба долучити оплату в сумі \$25.00.

За докладнішими інформаціями звертайтеся до друга Ю. Чировського.

Пластун є ошадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА"

що вплинули до 31 жовтня ц. р.

США:

Пл. сен. Ярослав Пришляк, Бофало, США — — \$75.00

КАНАДА:

Члени Пластової Станиці, Вінніпег, замість квітів на могилу св. п. Миколи Оброци з Вінніпегу склали \$552.25, які розділено на "Готуйсь" \$184.08, "Пл. Шлях" — \$184.09 і на "Юнана" — \$184.08. (Посмертна згадка буде проголошена у "Пл. Шляху" ч. 4(77).

Родина, Приятелі і Знайомі, Торонто, на нев'янучий вінок на могилу св. п. Дарії Каламунецької — — — — — 175.00

Пл. сен. Ірина Вжесневська, Торонто 50.00

Осередок Праці УСП-ок, Торонто, замість квітів на могилу св. п. Миколи Хичія 50.00

Пл. сен. Ірина Вжесневська, Торонто, замість квітів на могилу св. п. пл. сен. Миколи Оброци з Вінніпегу — — — — — 20.00

Ігор Вдович, Торонто — — — — — 5.00

Канада разом: 559.08

ІНШІ КРАЇНИ:

Ст. пл. Леся Саведчук, Гренобль, Франція — — — 10.00

Пл. сен. Василь Ісаїв, Аахен, Німеччина — — — 5.50

Разом: 15.50

Усі разом: — — — — — \$590.08

● Усім жертводавцям складаємо на цьому місці нашу щирі подяку за їхні датки на пресфонд "Юнана". Ці датки допомагають нам у великій мірі продовжати наше видавничє діло.

● Усіх тих, що в цьому році ще не склали своїх датків на пресфонд "Юнана", прохасмо зробити це як найшвидше.

● ХТО ЧЕРГОВИЙ?

**Чи Ви вже вирівняли
передплату на 1977 рік?
Зробіть це якнайшвидше!**

На нев'янучий вінок на могилу
св. п.

ДАРІЇ КАЛАМУНЕЦЬКОЇ

Бабусі чотирьох юних пластунів

Родина, Приятелі і Знайомі склали \$175.00 на пресовий фонд Пластового Видавництва по \$20.-: А. П. Іванів, О. М. Квас, М. Я. Хархаліс; по \$15.-: Є. Г. Градовський, Я. і С. Медички; по \$10.00: О. Боечко, П. Хархаліс, Є. М. Ващук, Д. Є. Михайлюк; по \$5.00 — М. Бабяк, К. Іванчук, В. Трачук, М. Грицин, А. Яцків; по \$4.00 — І. Шкільник; по \$3.00 — Мельник; по \$2.00: Р. Спас, П. Гасюк, Р. Ващук, З. Ващук; по \$1.00 — Полянська, Чучман, Гриців, Мудрий, Проценко.

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. МИКОЛИ ОБРОЦИ

складаю \$20.00 на пресовий фонд "Юнана"
пл. сен. Ірина Вжесневська
Торонто, Канада

Замість квітів на могилу
св. п.

МИКОЛИ ХИЧІЯ

найдорожчого Батька наших подруг
ст. пл. Лесі і Ірки
складаємо \$50.00 на пресовий фонд "Юнана",
як скромний вислів нашого великого жалю і співчуття.
Осередок Праці УСП-ок, Торонто, Канада

Замість квітів на свіжу могилу
св. п.

мгр. права ПЕТРА ШАРКА

батька пл. сен. Подруги Терені Бень
на пресовий фонд "Юнана" склали пл. сен. сеньйори:

Д-р Орест і Аня Гаврилюки	25.00 дол.
Інж. Іван і Уляна Сосі	20.00 дол.
Д-р Юрій Старосольський	5.00 дол.
Інж. Мирослав Раковський	5.00 дол.
Д-р Роман і Стефанія Барановські	5.00 дол.
Д-р Ігор і Оля Масники	3.00 дол.
Непластуни:	
Мгр. Василь і Стефанія Надраги	10.00 дол.
Мгр. Ігор Гавдяк	5.00 дол.
Д-р А. Процьків	1.00 дол.
п. П. Когутян	1.00 дол.
Разом	80.00 дол.

Добра ізоляція дому та консервування огрівання заощадить вам гроші

Ось, що Онтаріо пропонує робити,
щоб зменшити енергетичні кошти
у вашому домі.

Як можна зменшити кошти опівання? Які
роди ізоляції є на ринку? Як вибрати
контрактора на істаляцію ізоляції? Що це
значить „вартість Р"? Що це таке
парова бар'єра?

Це тільки кілька прикладів важливих
питань, на які знайдете відповідь у публікації,

яку можна даром отримати з Онтарійського
міністерства споживчих і комерційних
відносин (ONTARIO MINISTRY OF CONSUMER AND
COMMERCIAL RELATIONS) і Онтарійського
міністерства енергії (ONTARIO MINISTRY OF
ENERGY).

При співпраці цих двох міністерств жителі
Онтаріо отримають інформації про правильну
ізоляцію домів і як вона може знизити
зростаючі кошти енергії та які є інші способи
для зберігання енергії.

Дані про ізоляцію подано в цікавому
бюлетені, виданому Міністерством споживчих
і комерційних відносин, п. н. „Ізоляція: тепло
у вашому домі, гроші у вашій кишені”
("INSULATION: HEAT IN YOUR HOUSE, MONEY IN
YOUR POCKET"). У ньому подано наступні справи:

- значення вартості Р і парової бар'єри
- правильна вентиляція
- роди матеріалу для ізоляції
- як перевірити у вашому домі існуючу
ізоляцію

- як шукати за добрим контрактором
- як краще зрозуміти контракт між
істалятором і наймачем
- як перевірювати закінчену роботу

Пишіть по безплатний примірник бюлетеню до:

Consumer and Commercial
Relations/Home Insulation,
Queen's Park,
Toronto, Ontario M7A 2H6

Інші поради щодо збереження енергії та
ощадження грошей подано в брошурі, виданій
Міністерством енергії, п. н. „Зберігання енергії.
Вибір за вами". ("ENERGY CONSERVATION: THE
CHOICE IS YOURS.") Там подані наступні вказівки:

- обниження температури вдень і вночі
- істаляція подвійних вікон і дверей
- зміна повітряних фільтрів у системі
огрівання повітрям раз у місяць
- закривання вікон фіранками вночі взимку

По безплатний примірник пишіть до:

Ontario Energy Conservation Program
Ministry of Energy
56 Wellesley Street — 12th Floor
Toronto, Ontario M7A 2B7

Larry Grossman,
Minister of
Consumer and
Commercial Relations

James Taylor,
Minister of Energy

William Davis, Premier

Province of Ontario

Відкриття – 15 жовтня

СПАДЩИНА К

Це Канадська епопея

КНОВОГО З НАС

Нова постійна виставка Національного музею людини в Оттаві

Виставкою „Спадщина кожного з нас — це канадська епопея” Національний музей людини зовсім по-новому і збудливо підійшов до проблеми, як показати, пояснити і зберегти канадську народню культуру.

Виставка розказує історію „кожного з нас” в особі молодої людини, що вирішила шукати собі у світі доброї долі. Герой її, хоч вигаданий, представляє, колись і тепер, багатьох канадців, які залишили свій дім і свою країну, щоб почати нове життя в Канаді.

З цією виставкою ми подорожуємо всюди, крізь труднощі і перешкоди, досягнення

і радощі. Ми відвідуємо минуле і теперішнє, і то в різному віці людини.

Що проходить крізь усю виставку, це ідея, що традиції є вічною цінністю в людському житті без уваги на те, чи вони передані з роду в рід чи надбані в крамниці.

Історія кожного з нас таки справді розгортається в житті кожного з нас — це ми її пишемо.

Підіть і погляньте на багатий фолкльор Канади на виставці „Спадщина кожного з нас — це канадська епопея”.

The National Museum of Man The National Museums of Canada

Hon. Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

L'hon. Norman Cafik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ –

єдність у різноманітності

Я чув, що в законі про асекурацію на випадок безробіття є зміни? Які це зміни?

Нове законодавство ввело деякі важливі зміни в нашу програму асекурації на випадок безробіття. Взагалі правила про право одержувати допомогу і гроші покращали. Вони тепер акуратніше віддзеркалюють легкість чи труднощі в знайденні і втриманні роботи в тому районі, в якому безробітний живе.

Парламент ухвалив рішення, що робітники, які живуть у районах великого безробіття, будуть користуватися деякими вигодами в порівнянні з тими, що живуть у районах, де роботу легше дістати.

Все це гарно. Але що ці зміни означатимуть для людини, яка саме втратила роботу?

4-го грудня постанови про одержання права на допомогу будуть змінені.

В районах невеликого безробіття треба буде мати до 14 тижнів заасекурованої роботи, щоб одержати допомогу. Ця постанова стосується районів, де легше одержати і втримати роботу.

В районах високого безробіття вистачатиме тільки 10 тижнів заасекурованої роботи, щоб одержати допомогу.

Проте до 4-го грудня постанови про одержання допомоги залишаться такі самі, без уваги на те, де ви живете, тобто все ще треба буде мати 8 тижнів заасекурованої роботи.

Чи ці зміни в якійсь мірі торкаються вичікувального періоду?

Ні! Основний двотижневий вичікувальний період залишається всюди.

Так само залишаються правила, що до вичікувального періоду, коли безробітний покинув свою роботу без виправданої причини або його звільнили за погану поведінку. В таких випадках безробітний може чекати до 8 тижнів по втраті роботи, заки почне одержувати допомогу.

А як довго зможете одержувати допомогу?

Давні обмеження дозволяли одержувати допомогу впродовж 51 тижня. Тепер можна буде одержувати її впродовж 50 тижнів.

Проте від 11 вересня кількість тижнів, за які безробітний одержує допомогу, віддзеркалює економічну ситуацію в даному районі Канади.

Досі ми міряли ступінь безробіття тим, в якому із 16 економічних районів Канади ви жили. Але вже з 1978 року Канада буде поділена аж на 54 економічні райони, що віддзеркалюватиме

ще докладніше місцевий ринок праці і право на допомогу.

Чи ви все ще одержуватимете такі самі гроші?

Так, такі самі! Допомога на випадок безробіття вноситиме дві треті вашої пересічної тижневої плати, що була охоплена асекурацією.

Це означає, що ви одержите найбільше 147 доларів по відтягненні податку.

А щодо допомог на випадок вагітності, хвороби чи досягнення 65 року життя, чи є які зміни?

Допомогу на випадок хвороби виплачувано досі тільки під час перших 39 тижнів. Тепер її виплачуватимуть у будь-якому часі на протязі цілого періоду, під час якого безробітний матиме право на допомогу.

Допомога з приводу материнства на протязі 15 тижнів і спеціальна допомога 65-літнім залишаються такі самі.

Ці самі службовці будуть і далі виплачувати вам допомогу в тих самих розмірах, що й колись, а роди робіт, заасекуровані на випадок безробіття, залишаться такі самі.

Чи мені треба буде йти до того самого Асекураційного уряду?

Так! Доти, доки уряди Асекураційної комісії та уряди Робочого центру Канади не об'єднаються, жодних змін не буде.

Асекураційна комісія на випадок безробіття і Департамент робочої сили й іміграції об'єдналися і стали Канадійською комісією праці й іміграції. Проте покищо вам треба буде йти до тих самих урядів Асекураційної комісії на випадок безробіття і Центрів робочої сили Канади. Коли ж вони злучаться в одних урядах, вони зватимуться Канадійськими центрами праці.

ПРАЦЮЄМО З ЛЮДЬМИ, ЩО ХОЧУТЬ ПРАЦЮВАТИ.

Employment and
Immigration Canada

Bud Cullen
Minister

Emploi et
Immigration Canada

Bud Cullen
Ministre

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той долар, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ "Самопоміч" платить 5½% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шніл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВИЙ СПІЛЦІ.

Спільна приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

„ПОСІВНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО“
можна **набути**

- в Канаді: у Адміністрації
„Юнака“:

„Yunak“ — Magazine,
2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8 Canada

ЦІНА — \$9.00

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

● літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро
МАРКІЯНА КОГУТА
і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна: \$1.00

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

“... виховання — це надавання думкам і почуванням якогось напрямку”, — каже Олександр Тисовський-Дрот. Пластова преса саме й сприяє виконанню цього завдання.

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передплатуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і новачоків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал дорослого членства Пласту, Пластприятю і загалу батьків, які цікавляться вихованням і громадськими справами.

● Присилайте передплати **З ПОЧАТКОМ КОЖНОГО РОКУ** (до 1 березня!), бо своєчасні передплати уможливають дешевшу пересилку журналів.

● Надсилайте дописи (хроніку, знімки, “молоде перо”, ілюстрації тощо), діліться своїми зауваженнями щодо змісту і вигляду журналів, втримуйте зв'язок з редакціями. Ставайте співучасниками пластового самовиховання.

БОРСУК

ІЖАК

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОВК

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ОЛЕНЬ